

Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia!

SPERANȚA

Ianuarie 2022

Anul 8, Nr. 95

Intră în corabie,

tu și casa ta!

Busuioc Belciu

Cu Dumnezeu, cu oamenii lui Dumnezeu, pentru oameni!

ECHIPA DE CONSILIERI SPIRITUALI:

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Ioan Bușan, Biserica Perth
Daniel Cârpean, Biserica Harul
Marin Cucuiian, Biserica Maranata
Traian Secară, Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța

ECHIPA EDITORIALĂ:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangheliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Coordonator tehnic, printing, expediere email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

PENTRU DETALII, CORESPONDENȚII:

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Daniela Hălmăjan, Biserica Speranța 0405574219
Emanoil Crăiță-Mândră, Prima Biserică 0451276144
Iacob Cerbu, Prima Biserică Baptistă 0425295401
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393
Sarah Văran, Biserica Harul 0401754759

Costul unui abonament pe 1 an: \$40.00
CONT: Romanian Speranta Association Inc.
National Australia Bank,
BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

Adresa Redacției:
35 Reid Street, Brown Hill,
3350 Victoria, Australia.
Telefon: 0423 659 724,
email: sperantaus@gmail.com

**Întruparea Domnului Isus Cristos -
Bucuria adevărată**

Păstor Viorel Iuga

Suntem în sărbătoare, și această sărbătoare pentru cei mai mulți aduce bucurie. Dacă pentru mulți oameni motivul bucuriei poate fi total diferit de ceea ce gândim noi, pentru creștinul autentic există un adevărat și un mare motiv de bucurie: Întruparea Domnului Isus Cristos, venirea Fiului lui Dumnezeu în lumea noastră.

Pentru că evenimentul acesta a fost real și ne-a adus mântuire, vă invit să-l mulțumim lui Dumnezeu din toată inima. Pentru că Domnul Isus Cristos a venit în lume pentru toți oamenii, pentru că Dumnezeu ne iubește pe toți, vă invit în aceste zile de sărbătoare să-l mărturisim pe El, singurul nostru Salvator. Pentru că în perioada aceasta nu avem cum să nu ne gândim la Darul nespus de mare pe care ni l-a făcut Dumnezeu, vă invit să ne gândim și noi la cei nevoiași și să le facem daruri, daruri de natură materială, și, unde este nevoie, daruri de natură spirituală.

Suntem pe finalul anului și sigur ne gândim și la anul care ne stă înaintea. În perioada aceasta, cu inimă curată, Uniunea Bisericilor Creștine Baptiste din România vă urează tuturor un an nou în care fiecare zi să fie binecuvântată, și apoi, sub binecuvântarea lui Dumnezeu, să folosim ceea ce primim pentru binecuvântarea altora. România are nevoie de oameni și de familii binecuvântate de Domnul Isus Cristos Cel născut în Betleem, Cel care a murit pentru noi, a înviat, este la dreapta Tatălui, și abia așteaptă să revină și să-și ducă Mireasa în glorie.

Fiiți binecuvântați și duceți binecuvântarea.

**Binecuvântare
Pentru Noul An**

*Pun numele Domnului azi peste tine
Și harul Divin să îți fie-nmulțit,
Să ai biruință în vremea ce vine,
Și-n calea furtunii să stai neclintit.*

*Pun dragostea Domnului și-a Sa putere,
Peste-a ta viață și al tău cămin
Și-atunci când smerit ajutor vei cere
Să ai rezolvare și pace din plin.*

*O gardă cerească să-ți fie alături
Și-un scut protector te-ocrotească mereu,
Iar steagul credinței oricând să îl fluturi
Și-oricui să-i vorbești de al tău Dumnezeu!*

Puiu și Beni Chibici

MOTTO-UL REVISTEI SPERANȚA

Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Cristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura.

Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.

Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba.

2 Timotei 4:1-5

Intră în corabie, tu și casa ta!

(extras din predică)

Păstor Busuioc Belciu, Prima Biserică Baptistă, Melbourne

**„Și iată că Eu am să fac să vină un potop de ape pe pământ, ca să nimicească orice făptură de sub cer care are suflare de viață; tot ce este pe pământ va pieri. Dar cu tine fac un legământ: să intri în corabie, tu și fiii tăi, nevastă-ta și nevestele fiilor tăi împreună cu tine”.
Geneza 6:17,18**

Acesta a fost cuvântul Domnului pentru Noe, iar Noe a crezut ceea ce i-a spus Dumnezeu. Aceasta este ceea ce trebuie să ne intereseze și pe noi acum. În primul rând credem Cuvântul cu toată inima, nu ne îndoim, nu-i dăm interpretări care să fie în folosul firii noastre pământești, nu judecăm noi Cuvântul, ci lăsăm Cuvântul să ne judece pe noi. În al doilea rând credem că singura corabie de salvare este jertfa Domnului Isus Cristos, ne facem una cu El în moarte, una cu El în înviere și atunci avem speranța vieții de aici și a celei viitoare, cum spune apostolul Pavel în Coloseni: „Cristos în voi, nădejdea slavei”.

Domnul îi spune lui Noe: „Intră în corabie tu și familia ta.” Aceeași grijă trebuie să o avem și noi acum: noi să fim în Isus Cristos, și de asemenea copiii noștri. Nu doar nume de creștin, dar Cristos în ei, și nu vă mulțumiți cu nimic mai puțin. Pentru asta luptăm și pentru asta trăim. Noi ne rugăm și Dumnezeu va lucra cu puterea Lui. S-ar putea să nu vedem în timpul vieții, dar ceea ce promite Dumnezeu va face. Dar pentru asta trebuie să ne facem și noi partea noastră. Așa cum spune apostolul Pavel corintenilor: trupul nostru să-l dăm la moarte în fiecare zi din pricina lui Cristos, pentru ca și viața lui Cristos să se vadă în noi. „Astfel că în noi lucrează moartea, iar în voi viața”. (2 Corinteni 4:12) Adică în noi lucrează moartea ca să lucreze viața în copiii noștri. Dacă în noi nu se vede moartea și viața Domnului Isus Cristos să nu așteptăm că se va vedea în copiii noștri. Aici este secretul, aceasta este calea: trebuie să-i îndemnăm la credință. Există posibilitatea să fie scutiți de chinul veșnic doar prin credința în Domnul Isus Cristos.

Un exemplu avem în Exod 12:22-23: „Să luați apoi un mănunchi de isop, să-l înmuiați în sângele din strachină și să ungeți pragul de sus și cei doi stâlpi ai ușii cu sângele din strachină. Nimeni din voi să nu iasă din casă până dimineața. Când va trece Domnul ca să lovească Egiptul și va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi ai ușii, Domnul va trece pe lângă ușă și nu va îngădui Nimicitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească”.

Nimeni să nu iasă din casă, zice Domnul. Așa să ne rugăm și noi ca nimeni dintre noi să nu fie găsit afară din trupul Domnului Isus Cristos, care este Biserica. Aceasta este singura cale de mântuire a noastră și a copiilor noștri: Sângele Domnului pus, nu pe ușa casei, ci pus pe ușorii ușii inimii noastre. Trăim prin curăția care ne-o dă sângele Domnului Isus Cristos. Tot ce trebuie este să credem Cuvântul lui Dumnezeu și atunci avem parte de mântuirea noastră și a celor dragi.

Apostolul Pavel ne îndeamnă să-i ajutăm și pe alții, nu numai familia noastră. În 2 Petru 2:5 Noe este numit propovăduitor al neprihănirii. El a propovăduit în timpul celor 120 de ani cât a durat construcția corăbiei, dar oamenii nu au primit. Noe a intrat în corabie cu copiii lui, cu toate animalele care au venit la el rând pe rând. Oamenii au văzut cu ochii lor dar, tot nu au intrat. Au văzut scena incredibilă și tot nu s-au pocăit. Iată că noi trăim o vreme când oamenii văd minunile lui Dumnezeu și tot nu se pocăiesc; văd nenorocirile din jur, se sperie de pandemie, de omicron - noua variantă a virusului, opresc zborul avioanelor, se izolează, dar de pocăit câți se pocăiesc? Nu vedeți că și dragostea pocăiților se răcește? Să căutăm, cât ne ajută Dumnezeu, să lucrăm la familie și în jur cu toți acei cu care avem ocazia să vorbim, să vorbim despre Domnul, să-i ajutăm să-și mântuiască sufletul.

În corabie a intrat Noe și familia lui, au intrat animalele, și ușa corăbiei era tot deschisă. A închis-o Dumnezeu după șapte zile. Mi-e teamă că noi trăim aceste șapte zile... Și asta numai cu gândul la cei nemântuiți, pentru că noi așteptăm cu bucurie venirea Domnului. Doar cei care iubesc venirea Domnului Isus vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

Dumnezeu să ne ajute să trăim pentru viața veșnică pregătindu-ne pe noi, pe cei din jurul nostru și în orice clipă să fim cu ochii pe Cer. Amin.

Unde ești, omule?

Familia și Biserica sub asediu (continuare)

Continuăm interviul cu păstorul Viorel Iuga în cadrul emisiunii *Unde ești, omule*. Subiectul este *Familia*, cu referință specială la familia de Furdul, din Germania, căreia autoritățile germane i-au luat cei șapte copii.

Păstor Gabi Izsak: Frate păstor Viorel Iuga, după toate cercetările pe care le-am făcut noi, referitoare la situația familiei Furdul am ajuns la înțelegerea că este un abuz. Cum vedeți dumneavoastră cazul acesta în calitatea ce o dețineți ca președinte al Cultului Baptist și ca păstor?

Păstor Viorel Iuga: Și eu îl văd ca un caz de abuz din foarte multe puncte de vedere, sunt foarte multe familii care suferă în felul acesta. Noi am știut despre familiile care au făcut parte dintr-o Biserică și cineva a vorbit pentru ele. Am înțeles că autoritățile pun o presiune enorm de mare pe aceste familii ca ele să nu vorbească despre caz, să nu apeleze la nimeni că așa le va fi viața mai ușoară și drumul mai scurt. Unele familii cred autoritățile, suferă și nu vorbesc cu nimeni. În cazul familiei Furdul tot cazul este fundamentat pe mărturia băiatului mai mare, care este dovedit clar că este bolnav și n-ar trebui luate în considerare fanteziile lui.

Apreciez pe toți cei ce s-au unit în rugăciune și au verbalizat anumite normalități în cazul lor. Aici ne putem mobiliza mult mai bine. Mă deranjează argumentele unora că sunt părinți care greșesc. Eu nu știu care este părintele care nu greșește. Nu este vorba de o greșală referitoare la o înțelegere teologică. Părintele poate să greșească în exprimare și în aplicarea convingerilor. Pe de o parte noi trebuie să lucrăm la educarea oamenilor din Biserică și, luând în discuție disciplinarea copiilor, să le spunem că există mai multe forme de disciplinare. Dar, permiteți-mi să spun, nu aș vrea ca familiile fără copii, sau cei cu un copil sau doi copii cumiți, să dea lecții la o familie cu șapte sau zece copii care sunt arginti vii. N-aș vrea ca o soție care o are pe mama lângă ea, pe bunica, pe străbunica și încă trei prietene, să dea lecții la o mamă care nu are pe nimeni, locuiește într-un apartament mic, pe care fiecare copil încearcă să-l *dărâme*. Cred că și mama aceea are o limită. Revenind la abuzurile pe care le face statul, acesta nu are voie să facă abuzuri nici măcar cu așa zisă *intenție bună*. Dar și aici este vorba de doctrină. Statul crede că toți copiii sunt ai lui și trebuie să-i educe cum vrea el, iar noi, familia, dacă nu suntem atenți acceptăm foarte ușor. Ar fi o întrebare tragică, și anume dacă statul ar veni și ar spune: „Dacă nu îți educăm noi copiii, nu-ți mai dăm alocație, sau ceva *avantaje*”, ce ar alege familiile creștine în acest caz? M-am întrebat, unde, în istorie, am acceptat așa ușor faptul ca un stat ateist trebuie să ne educe copiii noștri din toate punctele de vedere. Știu că noi avem un ideal: Statul să se ocupe de matematică, de fizică, de chimie, iar noi, familia și Biserica, ne ocupăm de cele spirituale. Dar nu a fost niciodată așa. În sistemul comunist nu rămânea sistemul numai la matematică, ci încerca să ne implementeze și ideologia lor. Dar nu erau la fel de agresivi cum sunt unii

astăzi. Noi va trebui să ne întrebăm: chiar vrem să mergem pe sistemul acesta, care ar fi ideal - voi să-mi dați bani pentru proiectele mele, necondiționat? Nimeni nu-ți dă bani necondiționat. Eu, ca părinte, mă pot întreba: vreau copilul meu să devină IT-stul cel mai bun printr-un sistem lumesc, care îl va îndepărta de Dumnezeu, cerându-i să-și compromită toate valorile morale, sau îl voi învăța pe copilul meu să pună cartofi și să trăim doar din niște cartofi foarte buni, dar cu credință în Dumnezeu? Sunt extreme pe care trebuie să le luăm în calcul, și noi trebuie să ne hotărâm care sunt valorile pe care nu le negociem. În momentul în care un sistem de autoritate pământească îmi va cere să nu-mi educ copiii cum îmi cere Dumnezeu, îmi va cere să nu-i mai spun fetei mele fată și băiatului meu băiat, să nu-i mai spun soției mele soție, sau tatălui meu tată, asta nu înseamnă că voi asculta de ei. Câtă vreme voi locui într-o societate democratică, voi folosi și lupta spirituală și voi folosi și lupta democratică. Dacă nu pot folosi nimic din lupta democratică, atunci rămân cu lupta spirituală și mă încred în Dumnezeu. Dacă se pune atât de mult problema pierderii libertății sau a vieții, este aceasta mai mare decât valorile în care credem? Domnul Isus a mers până acolo și a zis: „Cine va iubi pe tată, mamă, soră, frate mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine”, sau „Cine își va păstra viața o va pierde”. Deci eu nu pot să le scot pe acestea din Scriptură. Am crezut în ele toată viața, le-am predicat toată viața, și eu și voi. Renunțăm la ele sau nu, acesta este marea întrebare. Toate acestea se rezolvă nu prin teama de autorități, ci prin teama de Dumnezeu.

Păstor Doru Mureșan: Sigur, trebuie să rămânem la Cuvântul lui Dumnezeu. Au fost frați care au jertfit foarte mult pentru răspândirea Evangheliei, au suferit pușcării. Acești oameni și-au dăruit mărturia lor într-o ancorare puternică în Cuvântul lui Dumnezeu. Noi toți trebuie să le urmăm exemplul. Cuvântul rămâne valabil și în această perioadă în care trăim. Este adevărat că este foarte greu să renunți la confort, la unele comodități pe care le-am considerat ca un drept al nostru. Cred că ar trebui să ieșim din zona de confort și să ducem o luptă conform Scripturilor.

Păstor Viorel Iuga: Noi presupunem că dacă vom avea o anumită reacție, sau dacă vom fi statornici, va fi mai rău. Dar nu trebuie să ascultăm de cel rău care ne face să credem că sigur vom pierde. Putem merge până acolo să spunem că dacă Dumnezeu va îngădui îmi voi pierde libertatea, poate viața; și ce tragedie mare? Mă duc acasă, la Domnul. Dar dacă Dumnezeu vrea să trec prin ceva din care El să primească gloria, iar credința mea și a fraților mei va fi întărită, de ce să mă împotrivesc eu planului Său?

Prima Biserică Baptistă Română, Melbourne, Australia

În data de 4 decembrie, înconjurați de familie și prieteni, în Casa Domnului din Endeavour Hills, Victoria, tinerii Edel Garcia și Ruth Ciobanu au încheiat logodna înaintea Domnului.

Ne bucurăm pentru ei și suntem încântați să vedem cum se îngrijește Dumnezeu de copiii Săi. Domnul să le poarte de grijă în continuare și, după perioada de logodnă, să ne bucurăm și la nuntă!

BALADA LUI CIPRIAN PORUMBESCU

În duminica din 5 Decembrie, îmbrăcată într-un costum popular românesc imaculat, tânăra Alexandra Răceanu, de la FRBC, a interpretat la vioară Balada, de Ciprian Porumbescu (1853-1883), fiind acompaniată de tânărul Nathan Iuoraș, absolvent al Universității Monash, Sir Zelman Cowen School of Music. A fost un moment emoționant și pe deplin gustat de toți credincioșii. Sunetele Baladei au răsunat în adunarea Bisericii la doar câteva zile după sărbătoarea națională a României, iar pe ecranul Casei Domnului au rulat imagini din țara noastră de origine.

Mama Alexandrei, originară, ca și Ciprian Porumbescu, din zona Sucevei, împreună cu tatăl, originar din zona Clujului, precum și surorile și fratele Alexandrei, au urmărit cu emoție întreaga desfășurare a momentului.

Dumnezeu să binecuvânteze toți copiii românilor și familiile lor!

Dumnezeu să binecuvânteze România și Australia!

În seara zilei de 7 decembrie, la sediul Consulatului Român din Melbourne, păstorii Bisericilor evanghelice române din Melbourne s-au întâlnit cu excelența sa, Radu Safta, ambasadorul României în Australia, precum și cu consulii României în Melbourne, Claudia Bejenaru și Andrei Ștefan.

Discuția a fost amicală și a avut în vedere dezvoltarea relațiilor din comunitatea românească în vederea promovării imaginii României în Australia.

Dumnezeu să binecuvânteze Romania, Australia și pe români, oriunde se află ei!

ZIUA MÂNTUIRII DEPLINE

**Păstor Gabi Izsak - Biserica
Penticostală Philadelphia**

„Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului, și să ne îmbrăcăm cu armele luminii”. (Romani 13:11,12)

Frați și surori,

Suntem recunoscători înaintea lui Dumnezeu pentru providența Lui divină și în anul 2021; putem spune din toată inima: EBEN EZER, până aici Domnul ne-a ajutat și a fost cu noi.

Ce a fost și cum a fost anul 2021 am văzut; ce va fi și cum va fi anul 2022 nu știe nimeni dintre noi, ci doar Domnul, Stăpânul absolut al istoriei și al tuturor evenimentelor. Ne stau înaintea 365 de zile necunoscute, despre care nu știm absolut nimic:

„Nu te fâli cu ziua de mâine, căci nu știi ce poate aduce o zi”. (Proverbe 27:1)

Deși nu știm ce aduce Anul 2022 din punct de vedere politic, social, economic, medical, etc., știm că în 2022 ne apropiem tot mai mult de ținta noastră finală, mântuirea și intrarea în Împărăția lui Dumnezeu. *„Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi”. (Evrei 10:37)*

Întrebarea care se pune în acest context este aceasta:

CARE ESTE ATITUDINEA CORECTĂ A CREDINCIOSULUI ÎN VEDEREA APROPIERII DE ȚINTA FINALĂ?

1. În 2022 - o percepție corectă despre vremurile pe care le trăim:

„Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm...”

Atitudinea corectă este determinată de cunoaștere (înțelegere). În „Pilda robului credincios și a robului rău” din Matei 24:45-51, înțelegem că robul credincios a știut și a înțeles ce trebuie să facă și s-a pregătit în conformitate cu voia Stăpânului, dar cel rău a avut o înțelegere greșită față de venirea stăpânului și atitudinea lui a fost cea care i-a atras un verdict dur: „Dar dacă este un rob rău, care zice în inima lui: «Stăpânul meu zăbovește să vină!». Dacă va începe să bată pe tovarășii lui de slujbă, și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului acela va veni în ziua în care el nu se așteaptă, și în ceasul pe care nu-l știe, îl va tăia în două, și soarta lui va fi soarta fățarnicilor; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților”. (Matei 24:48-51)

Prioritatea pentru noi, cei credincioși, trebuie să fie și să rămână Împărăția lui Dumnezeu!

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”. (Matei 6:33)

2. În 2022 - o percepție corectă asupra stării spirituale:

„...este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn...”

Oare după atâta pandemie și lockdown cum este starea noastră spirituală? Bisericii din Efes Domnul Isus îi spune: „Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi”. (Apocalipsa 2:4)

În Matei 25:1-13, în Pilda celor zece fecioare, este scris că toate au ațipit și au adormit, deși erau în așteptarea Marelui. Cum suntem noi? Nu cumva ne-a copleșit un somn spiritual, somnul indiferenței, al nepăsării, somnul superficialității, somnul aroganței, sau somnul priorităților inversate? Anul 2022, trebuie să fie anul TREZIRII SPIRITUALE: „Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru că ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji”. (1 Tesaloniceni 5:4-6)

3. Anul 2022 - o percepție corectă asupra implicării și luptei spirituale:

„...să ne îmbrăcăm cu armele luminii”

Trebuie să știm că dușmanul sufletelor noastre, diavolul, nu poate să împiedice revenirea Domnului Isus, dar poate să ne împiedice pe noi să fim gata pentru întâlnirea cu El. De aceea: *„Fiți treji, și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi”. (1 Petru 5:8,9)*

Armele noastre sunt puternice și, folosite corect, ne vor ajuta să ieșim biruitori din orice încercare care ar veni în anul ce ne stă înaintea. Avem Sfânta Scriptură, postul, rugăciunile, părtășia cu sfinții lui Dumnezeu din Biserica locală și din Biserica Domnului. Să ne rugăm mai mult acum ca niciodată pentru umplerea și călăuzirea Duhului Sfânt în tot acest timp.

„De aceea zice: <Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți, și Cristos te va lumina>. Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele. De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului. Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh”. (Efeseni 5:14-18)

Anul 2022 trebuie să fie unul al plinătății Duhului în viața noastră. AMIN!

Nuntă la Sydney

Paul Miculeanici (Biserica Pentecostală Română Sydney)

Carina Maşin (Biserica Creştina Română din Christchurch, Noua Zeelandă)

Au oficiat păstorii: Teofil Ciortuz, Cadmiel Vlaşin, Cornel Tuchlei, Busuioc Belciu.
Domnul să binecuvânteze tânăra familie!

LA SIHAR -

„Dă-Mi să beau”

John Nelson Darby
1800-1882

(continuare)

În prezența lui Dumnezeu

Ea s-a văzut înaintea unui Om care i-a spus tot ce făcuse ea; conștiința i-a fost trezită prin acel cuvânt și, în prezența lui Dumnezeu, ea și-a văzut întreaga viață. În cea de-a doua parte a acestei învățături minunate avem răspunsul la această problemă. Și cine era Acela care îi cerceta astfel inima? Ea a simțit că ce spunea El era Cuvântul lui Dumnezeu: „Doamne, văd că Tu ești profet”. Înțelegerea lucrurilor cerești are loc prin intermediul conștiinței, nu prin intelect. Indiferent de modalitatea practică folosită, sufletul și Dumnezeu, dacă putem spune așa, ajung să stea față în față. Femeia avea multe de învățat și era în prezența Celui care dă învățătură despre toate. Ce pas important pentru ea! Ce schimbare! Și ce poziție nouă! Acel suflet care nu putea vedea dincolo de ulcior și care simțea mai curând oboseala decât păcatul, ajunsese singur cu Judecătorul celor vii și al celor morți, cu Dumnezeu Însuși. Ea nu realiza ce se întâmplă, ci doar simțea că El era Acela, prin puterea Cuvântului Său, însă El cel puțin nu o disprețuia, așa cum făceau ceilalți. Deși era singură, era singură cu El. El îi vorbise despre viață, despre darul lui Dumnezeu și îi spusese că nu trebuia decât să ceară pentru a primi. Este adevărat că ea nu înțelesese nimic din cuvintele Lui, dar ele nu vorbeau de condamnarea ei, ci de harul care se coborâse până la ea pentru a-i cere apă, harul care cunoștea păcatul ei, dar nu o respingea. Acel har trecea peste interdicțiile iudeilor cu privire la o biată samariteană, ca și peste disprețul celor socotiți drepti de oameni, pentru că harul nu ascundea păcatul femeii, ci o făcea să simtă că Dumnezeu o cunoștea. Cel care o cunoștea astfel era prezent fără a aduce groaza în inima bieteii păcătoase. Și, chiar dacă păcatul ei era înaintea lui Dumnezeu, totuși nu era pentru ca ea să fie judecată. Ce minunată întâlnire a unui suflet cu Dumnezeu! Cum lucrează harul lui Dumnezeu prin Cristos! Nu era efectul faptului că femeia medita la toate acele lucruri, ci ea, fără să-și dea seama, a ajuns să fie sub influența adevărului acelor lucruri deoarece Cuvântul lui Dumnezeu îi atinsese conștiința. Ea era în prezența Celui care a împlinit acea lucrare, care era smerit și blând, și care era mulțumit să primească puțină apă din mâinile ei. Înțînăciunea ei nu-L putea

întina pe El, ci ea putea avea încredere în El, fără să știe de ce.

Așa lucrează Dumnezeu: harul inspiră încredere și readuce sufletul înaintea lui Dumnezeu în pace, chiar înainte ca să aibă o cunoaștere inteligentă, și chiar înainte ca să-și poată explica aceasta. Având acest sentiment de încredere deplină (aceasta era urmarea normală a noii relații cu Mântuitorul), femeia a început cu întrebările care-i stăteau pe inimă, dându-i astfel Domnului ocazia de a prezenta complet căile lui Dumnezeu în har. Dumnezeu condusese lucrurile în felul acesta pentru că întrebarea femeii era încă departe de sentimentul pe care harul avea să-l aducă în sufletul ei. Domnul i-a răspuns femeii potrivit cu situația ei: mântuirea venea de la iudei, care erau poporul lui Dumnezeu și care aveau adevărul, nu de la samariteni, care se închinau la ceva necunoscut; dar Dumnezeu pune deoparte toate acele lucruri, pentru că nici la Ierusalim, nici la Garizim, nu era adusă închinarea potrivită Tatălui, care Se descoperea acum în Fiul. Dumnezeu este duh, așa că închinarea trebuie să fie în duh și în adevăr. Deci asemenea închinători căută Tatăl, a căror închinare să corespundă firii lui Dumnezeu și harului Tatălui care îi căută. În acest fel aduc Tatălui închinare adevărată închinători: în duh și în adevăr. Ierusalimul și Samaria dispar complet, pentru că nu-și au locul în această descoperire a Tatălui, în har. Dumnezeu nu Se mai ascundea, ci era perfect descoperit în lumină, iar harul perfect al Tatălui lucra pentru a-L face cunoscut prin chiar acel har care aducea sufletele la El.

Efectul primirii Domnului: inima umplută cu Cristos

Femeia nu era încă adusă la Cristos, dar o descoperire glorioasă a lui Isus atinge sufletul oriunde s-ar afla el, lucrează în suflet și îl mișcă sub aspect moral, punându-l în relație cu Domnul în ce privește nevoile pe care sufletul le are deja. „Femeia l-a spus: «Știu că vine Mesia, care Se numește Cristos; când va veni El, ne va spune toate»”. (versetul 25) Oricât de redusă ar fi fost inteligența femeii, sau oricât de incapabilă ar fi fost ea să înțeleagă ceea ce îi spusese Isus, iubirea

Domnului a adus-o acolo unde ea a putut primi binecuvântarea și viața. El răspunde: „*Eu sunt Acela, Cel care vorbește cu tine*”. Lucrarea a fost împlinită și Domnul a fost primit; o samariteană păcătoasă L-a primit pe Mesia al lui Israel, pe care preoții și fariseii Îl respinseseră. Efectul moral asupra femeii a fost evident: ea și-a uitat ulciorul, oboseala, a uitat și împrejurările și a fost deplin umplută de Cristos, care S-a descoperit sufletului ei, până într-atât încât, fără să stea să se gândească, a devenit o propovăduitoare care L-a vestit pe Domnul cu revărsare de inimă și cu simplitate: „*Veniți să vedeți un Om care mi-a spus toate câte am făcut*”. (vers. 29)

În acel moment ea nu se mai gândea la lucrurile pe care le făcuse, ci la Isus care i le spusese. Gândul la Isus înlătură amărăciunea păcatului, iar sentimentul bunătații Lui elimină tendința vicleană a inimii de a ascunde păcatul. Într-un cuvânt, inima femeii era umplută în întregime numai de Persoana lui Cristos. Mulți au crezut în El în urma declarației ei: „*Mi-a spus toate câte am făcut*”.

Alții, mult mai mulți, au crezut în El după ce L-au auzit ei înșiși pe Isus, căci cuvântul Lui aducea o convingere și mai puternică, legată direct de persoana Lui. Amin.

Binecuvântare la Prima Biserică Baptistă, Melbourne

Israel s-a uitat la fiii lui Iosif și a zis: „Cine sunt aceștia?”. Iosif a răspuns tatălui său: „Sunt fiii mei pe care mi i-a dat Dumnezeu aici”. Israel a zis: „Apropie-i, te rog, de mine, ca să-i binecuvânteze”.

În data de 26 Decembrie Cristi și Emanuela Vancea au adus a doua fetiță, Ava Elisabeth, la binecuvântare. Fratele păstor Corneliu Tuchlei, bunicul, a avut un mesaj din care spicuim:

„Este o bucurie deosebită pentru mine să mă aflu aici împreună cu familia și rudele mele, la această sărbătoare. Citim în Geneza, capitolul 48, cuvintele cu care Israel și-a binecuvântat nepoții, pe fiii lui Iosif.

Ca și bunic, ceea ce înțeleg eu din acest text este că noi, nu numai la nivelul familiei, ba chiar al comunității și al Bisericii, noi trebuie să asigurăm și să transmitem binecuvântarea urmașilor noștri așa cum Iacov a transmis mai departe binecuvântarea sa urmașilor lui. De fapt ce înseamnă binecuvântarea pe care vrem s-o lăsăm după noi? Este ceea ce noi sărbătorim astăzi, nașterea Domnului. Moștenirea aceasta, pe care am primit-o noi, o lăsăm copiilor noștri: credința noastră în Mesia, pacea și odihna pe care o dă această credință. Cuvântul ne promite o viață veșnică și o fericire la un nivel care nu poate fi descris, o splendoare și o bogăție care nu pot fi imaginate de om. Aceasta este moștenirea pe care o lăsăm noi copiilor noștri.

Cristi și Ema, Dumnezeu să vă ajute ca această moștenire să o dați și voi mai departe, copiilor voștri”.

ULTIM APEL!

Reamintim cititorilor Revistei Speranța că este timpul pentru reînnoirea abonamentelor pentru anul 2022. Vă rugăm să luați detalii de la corespondenții din fiecare Biserică sau direct la adresa: sperantaus@gmail.com.

Costul unui abonament pe durata de un an este de \$40.00 + cheltuieli de transport, unde este cazul.

Biserica Baptistă Română, Perth - Binecuvântare și botez

Duminică, 5 Decembrie, în Biserica noastră a fost sărbătoare. Patru suflete au împlinit porunca Domnului Isus și au făcut mărturia publică a mântuirii lor în apa botezului. Programul a început cu rugăciune și închinare, apoi Alexandra și Jonathan Khoo l-au așezat pe micuțul Elija-Lawrence înaintea Domnului pentru rugăciunea de binecuvântare. Micuțul Elija este nepotul lui Traian Bologa, unul dintre candidații la botez.

A fost o ocazie în care participanții la eveniment au putut face diferența între semnificația dedicării copiilor și botezul adulților. Programul a fost condus de păstorul local, iar Cuvântul a fost propovăduit de fratele Victor Owuor, Director of Ministry for Baptist Churches Western Australia.

După actul botezului a urmat rugăciunea cu punerea mâinilor peste cei care au devenit parte din Trupul Domnului Isus Cristos. La desfășurarea acestui eveniment și-au adus contribuția copiii, tinerii și corul Bisericii. Părtășia din clădirea Bisericii s-a mutat apoi în sala anexă, unde a fost servit prânzul împreună cu toți participanții la eveniment.

Păstor Ioan Bușan

Biserica Tașor - Alături de familia Furdui

Chiar dacă Autoritățile Germane le-au luat vocile celor șapte copii – astăzi le oferim vocile noastre. Suntem alături de familia Furdui și vrem să-i vedem pe toți cei șapte copii reușiți cu părinții. Nu există un loc mai sigur sau mai bun decât familia întregită.

Familia este o instituție sacră și prețioasă. Ceea ce vedem și auzim cu privire la familia Furdui este un abuz de putere din partea autorităților Germane. Șapte copii să fie luați de la părinți și apoi separați este un act inuman din partea unei instituții care este menită să-i protejeze.

Germania le-a luat vocile celor 7 copii ai familiei Furdui luându-le speranțele de a merge acasă și înăbușându-le strigătele de a-și vedea părinții, frații sau neamurile. Aceasta nu este protecție – este un abuz emoțional și mintal.

Dumnezeu a creat familia. Și copiii sunt o moștenire de la Domnul. (Psalmul 127:3)

Lăsați copiii să meargă la El,
E-atât de frumos cu Isus.

El vrea să ne dea bucurii fel de fel
Din gloria unde S-a dus.

Nădejdea

Întotdeauna nădejdea este legată de ceva pozitiv. Accentuez că atunci când Scriptura ne spune să avem nădejde în Dumnezeu nu înseamnă că Dumnezeu va aduce ceva rău peste noi, ci este o nădejde că așteptăm o binecuvântare de la Dumnezeu. Nădejdea implică o încredere în posibilitatea de a se împlini. Nădejdea o manifesti în condiții vitrege. Când toate sunt bune și frumoase ce să aștepti? De obicei ești mulțumitor că toate-ți merg bine. Dar când ceva nu merge bine, ai necazuri sau ai durere, atunci Dumnezeu îți dă o nădejde că vei ajunge la o stare mai bună.

Dumnezeu este Dumnezeul nădejdi, cum citim în Romani 15:13: „Dumnezeul nădejdi să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru că, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!”. Dumnezeul nădejdi vrea ca noi să fim tari în nădejde. Această nădejde nu vine de la noi, căci de la noi înșine nu avem nicio putere, și Dumnezeu știe asta. Noi suntem tari în nădejde doar prin puterea Duhului Sfânt. Citim de asemenea că „Domnul Isus Cristos este nădejdea noastră”. (1 Timotei 1:1)

Nădejdea se manifestă atunci când mintea umană nu mai găsește nicio nădejde, atunci se manifestă nădejdea împotriva oricărei nădejdi, ca în cazul lui Avraam. Când ceea ce nădăjduim este bazat pe confirmarea lui Dumnezeu, pe promisiunile lui Dumnezeu, nădejdea este o încredere neclintită. Dumnezeu i-a promis lui Avraam că va avea urmași ca nisipul mării, și el nu avea niciun copil. Dar el l-a crezut pe Dumnezeu.

Citim în Evrei 11:1: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd”. Este vorba de încredere în lucrurile care nu se văd. Aceasta este situația de astăzi. Auzim tot felul de lucruri care se întâmplă în jurul nostru și parcă nu putem pricepe. Unii suntem mai tari, alții suntem mai slabi, dar fiecare trebuie să admitem că ne simțim vulnerabili la acest virus care... mă poate cuprinde și pe mine. Cum o să reacționez? Ispita care ne cuprinde pe toți este că mintea și gândul nostru merge la boală și la virus și mai puțin la Dumnezeu. Cât de mult avem speranță în legătura noastră cu Dumnezeu? Cel rău le-a dat o lovitură de grație creștinilor: le-a luat timpul de citire și meditare la Cuvântul lui Dumnezeu și l-a înlocuit cu grija că „oare ce se va întâmpla?”. Poate fi o nădejde care vine în mod fals: „fii liniștit, boala aceasta nu o să te atingă, nici pe familia ta...”

Este bună această nădejde dacă este bazată pe cuvântul lui Dumnezeu. Dar, așa cum am auzit pe cineva dintre noi spunând, chiar dacă

ar trebui să trecem din viața aceasta, nu ne temem de nimic pentru că zilele noastre sunt scrise în Cartea Vieții înainte de a ne naște. În vremea din urmă credincioșii sunt acuzați că vor asculta lucruri care le gâdilă urechea, nădejdi plăcute lor. Nădejdea pe care o avem trebuie să se bazeze pe ceea ce este scris. Trebuie să avem grijă ca nădejdea noastră să nu fie bazată pe conveniențele noastre. În loc să deschidem telefonul sau tableta și să vedem ce s-a mai întâmplat cu Covid, să deschidem mai bine Biblia, căci acolo este nădejdea noastră, acolo îl găsim pe Dumnezeul nădejdi.

O altă nădejde pe care o avem este că după un timp totul va reveni la normal. Care normal? Ceea ce noi am văzut normal până acum? Oare de aceea am fost creați, să trăim viața cu necazurile dinainte de coronavirus?

Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că nădejdea noastră trebuie să treacă dincolo de aceste lucruri. Scopul pentru care noi am fost născuți din nou, prin învierea Domnului Isus Cristos, este să primim o nădejde vie. Nu am fost creați să trăim veșnic într-o lume ca acesta. Lumea acesta se va sfârși, și cunoaștem parțial din Cartea Apocalipsa și modul cum se va sfârși. Sunt șapte plăgi care vor veni, și ce va fi dacă lumea nu va merge înapoi, cum a fost mai înainte? Dar dacă virusul acesta va fi urmat de o altă plagă? Nu știm, dar dacă ne vom adânci în planul măreț al lui Dumnezeu vom găsi nădejdea de care avem nevoie. Avem făgăduința: „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului”. (Apocalipsa 3:10)

Nădejdea noastră este în pământul nou și cerul nou, nădejde care ar trebui să umbrească orice frică, virus sau problemă. Dacă noi suntem pregătiți să trecem prin ceea ce Dumnezeu vrea să ne treacă, ajungem acolo. Și dacă va trebui să trecem prin valea umbrei morții, și acolo Dumnezeu este cu noi.

Citim în Romani 5:4,5 că „răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul

Sfânt, care ne-a fost dat". Dumnezeu ne dă încercări ca să ieșim biruitori din ele, prin manifestarea nădejdi noastre. Nădejdea aceasta nu înșală pentru că vine din dragostea lui Dumnezeu. Dumnezeu este Dragoste.

Scăparea noastră din orice situație este să apucăm nădejdea. Această nădejde ne-a fost dată de Dumnezeu, indiferent de coronavirus sau altceva. Și, pentru ceea ce Dumnezeu îngăduie în viața noastră, El să fie lăudat. Dumnezeu ne-a dat harul să „găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să

apucăm nădejdea care ne era pusă înaintea, pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntrul Templului". (Evrei 6:17-20) Asta este nădejdea noastră - odată vom fi acolo, vom pătrunde prin perdeaua, care este trupul Domnului Isus Cristos, în locul preasfânt, înaintea lui Dumnezeu. Această nădejde trebuie să ne dea suficientă energie ca să putem trece prin toate încercările acestei vieți. Îi mulțumim lui Dumnezeu că El este Dumnezeul nădejdi. Numele Domnului să fie lăudat, să fie slăvit între nemuri în veci. Amin.

UȘA DESCHISĂ

Nicolae Geantă

Ușa e deschizătura prin care poți să intri, ori să ieși. Unde nu-i ușă, degeaba sunt ferestre. Pe ferestre ești forțat să te cațeri, să sari. Ușile însă sunt accesibile oricui. De fapt, Dumnezeu are câte-o ușă pentru oricine. Nu puneți lacăte pe ele!

Ușa deschisă înseamnă o viziune nouă. Viitor. Planuri noi. În anul acesta să aveți visuri mari. Visurile mici au în spate oameni cu idealuri mici. Fiți uriași! Visați grandios, visați imposibilul! Nu e primejdios. Mai primejdios e să transformați visurile în realitate. Iar dacă vreți ca visurile să se realizeze nu trebuie să dormiți!

Ușa deschisă înseamnă priorități noi. Căutați să finalizați numai ce este imperios necesar. Nu alergați după nimicuri. Proorocul Ieremia zice că cei ce aleargă după nimicuri ajung oameni de nimic! Când cerul vă va fi prioritatea, celelalte lucruri vor veni pe deasupra!

Ușa deschisă înseamnă slujire nouă. Știu, ați slujit și anul acesta. În 2022 e și mai mult de muncă. Fiți gata să luați ștergarul, ca Isus Cristos. Un om puternic se vede după numărul celor pe care-i slujește! Nu-i frumusețe mai mare ca lumina din ochii celui ajutat.

Ușa deschisă înseamnă părtășie. Iubiți-vă semenii. Empatizați cu ei. Purtați-vă poverile. Într-o zi veți auzi: „Veniți, cinați, masa e gata". E deviza Gazdei din Ceruri. Ne cheamă la o masă de familie! Gratuită! Avem un Tată generos.

Ușa deschisă ne cheamă la intimitatea lui Dumnezeu. Între patru ochi ne vorbește Cerul. De fapt, El vorbește și tu mai mult taci. Nu-L poți întrerupe! Apoi plecăm cu fețele poleite. Bogați. Schimbați. Asemenea Lui Cristos. Să aveți Cerul în suflet! Avem o ușă larg deschisă de Dumnezeu pentru anul următor. Să folosim oportunitatea. Dumnezeu să vă deschidă toate ușile în anul în care am intrat, prieteni! Și să vă închidă ușa bolilor, a accidentelor, a foametei, a incendiului, a disponibilizărilor, a mândriei...

Nu uitați: Isus Cristos e ușă. Nimeni n-ajunge la Tatăl decât prin El! Folosiți unica intrare...

Cristian Dume

S-a dus...

S-a dus și sărbătoarea... și colacul.
Am fost pe la Irod, la preoți, prin mulțime...
Am colindat aievea, fără rime
Dar, am ajuns la ieslea unde-i Pruncul?

S-a dus și sărbătoarea... și colindul,
Au mai rămas în tindă coji de portocale.
Suntem acum cu buzunare goale,
Dar, unde este? Unde este Pruncul?

S-a dus și sărbătoarea, parcă-n grabă.
Aceiași oameni suntem, poate mai rotunzi.
Oprește-te o clipă să-ți răspunzi!
E Domnu-n tine? Lumea te întreabă!

Când...?

Când L-ai căutat ultima oară?
Să nu aștepti nimic, nici să nu ceri,
Să taci în rugăciune... Doar să sperii
Văzând în El a slăvilor comoară,
Să lași deoparte vorbe și păreri.

În închinarea sufletului tău
Să mulțumești pentru ce n-ai putut,
Pentru răspunsuri care te-au durut,
Pentru cuptorul care l-ai văzut un rău
Și te-a lăsat în bezna fricii, mut.

Când L-ai căutat doar să-L privești?
Piroanele din palmile zdrobite,
Tăcerea Lui, coastele rănite...
Îngenuncheat de dor să-l mulțumești,
În sărutări, să speli mâinile sfinte!

Să îl dorești pe El, nimic mai mult.
Nici binecuvântări, nici propășire.
Să stai în fața Lui prins de iubire,
Să rupi al îndoielilor tumult
Având mereu un gând de proslăvire.

Cu câteva săptămâni în urmă, Comisia Europeană a emis un set de instrucțiuni cu privire la comunicarea publică și la felul în care aceasta ar trebui să protejeze anumite „sensibilități” ale cetățenilor săi.

În prefața documentului, comisarul pentru Egalitate,

Helena Dalli, avertizează că „trebuie să oferim întotdeauna o comunicare incluzivă, asigurându-ne astfel că, în materialele noastre, toată lumea este apreciată și recunoscută, indiferent de sex, rasă sau origine etnică, religie sau credință, dizabilități sau orientare sexuală”.

Astfel, oficialii europeni trebuie „să nu se adreseze niciodată în public cu apelativul: „Doamnelor și domnilor”, ci să folosească expresii precum: „Stimați colegi”. De asemenea, personalul Comisiei Europene trebuie să se abțină de la folosirea termenilor „doamnă sau domnișoară, cu excepția cazului în care este preferința explicită a persoanei căreia i se adresează”.

„CRĂCIUNUL” ÎN VIZIUNEA COMISIEI EUROPENE

Cea mai controversată parte a recomandărilor a fost să „evitați să presupuneți că toată lumea este creștină. Nu toată lumea sărbătorește sărbătorile creștine și nu toți creștinii le sărbătoresc la aceleași date”, se spune în document, care recomandă personalului să evite propoziții precum: „Perioada de Crăciun poate fi stresantă” și, în schimb, să folosească: „Perioada vacanțelor poate fi stresantă”.

PROIECTUL DE LEGE PRIVIND DISCRIMINAREA RELIGIOASĂ

La sfârșitul lunii noiembrie a fost introdus în Parlamentul European Proiectul de lege privind discriminarea religioasă. Proiectul de lege nu este un remediu pentru problemele legate de libertatea religioasă și are anumite deficiențe.

Oponenții legii iau în calcul scenariul ipotetic în care femeile singure li se vor refuza serviciile de către medici și că, studenții atrași de același sex vor fi expulzați cu cruzime de la școală. În special grupurile activiștilor de lobby deplâng faptul că proiectul de lege va afecta grav drepturile și demnitatea australienilor LGBT și a altor grupuri minoritare și va privilegia religia.

Human Rights Law Alliance spune că această campanie de opoziție nu este altceva decât un exercițiu de sperietură fără teme și că ignoră complet experiențele trăite ale australienilor religioși care se confruntă cu ostilitate față de credințele lor. Aceștia sunt oamenii pe care proiectul de lege ar trebui să-i protejeze, cum ar fi:

Unei tinere pe nume Hannah i-a fost interzisă intrarea la o cafea pentru că citea Biblia și se ruga. Când cel care i-a adus cafeaua comandată le-a văzut pe Hannah și Michelle citind Biblia și rugându-se împreună a presupus că Hannah profita de prietena ei care suferă de autism. Hannah a fost acuzată că îi „spală creierul” lui Michelle, a fost dată afară din cafea și i s-a spus să nu se mai întoarcă niciodată.

Madeleine a fost concediată după ce a postat pe rețelele de socializare că este ok să voteze „Nu” în campania căsătoriei între persoane de același sex. Madeleine a fost concediată pe motiv că era homofobă.

Dr. Rohan este un medic creștin din Queensland care a postat pe Twitter opinia sa creștină despre avort. Un utilizator de Twitter din străinătate a găsit postările acestui doctor și l-a hărțuit cu privire la convingerile sale religioase, raportându-l Consiliului Medical din Australia. Consiliul l-a pus pe Dr. Rohan sub investigație, în ciuda faptului că plângerea era motivată ideologic, iar reclamantul nu se afla în Australia.

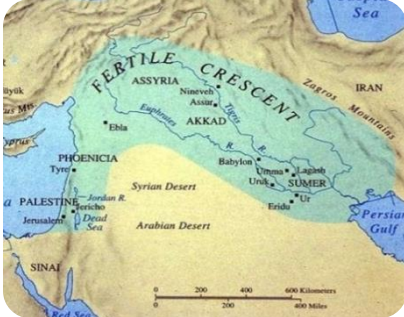
Dr. Rohan are convingeri religioase profunde cu privire la o mare varietate de probleme, inclusiv avortul, dar în practica sa profesională nu le discută cu pacienții săi. Reclamantul a dorit ca Dr. Rohan să fie disciplinat pentru convingerile sale religioase și a susținut că există riscul ca el să nu ofere îngrijiri medicale adecvate tuturor pacienților săi. Consiliul Medical l-a obligat pe Dr. Rohan să efectueze un curs de reeducare individuală obligatorie, cu un supervisor aprobat, pentru utilizarea rețelelor sociale, cu toate că nu a primit niciodată nicio plângere de la vreun pacient. Plângerea împotriva doctorului Rohan a fost un atac ideologic clar la adresa dreptului său de a vorbi public despre convingerile sale religioase.

PS. Pe viitor vom reveni cu mai multe amănunte despre discuțiile din Parlament cu privire la *Religious Discrimination Bill*.

AVRAAM - TATĂL TUTUROR CREDINCIOȘILOR

Traian Rabor, Biserica Baptistă Harul, Melbourne

„La vârsta de șaptezeci de ani, Terah a născut pe Avram, pe Nahor și pe Haran. Iată spița neamului lui Terah. Terah a născut pe Avram, pe Nahor și pe Haran. Haran a născut pe Lot. Și Haran a murit în fața tatălui său Terah, în țara în care se născuse, în Ur, în Haldeea”. (Geneza 11:26-28)

Aceasta este prima mențiune despre Avraam, în Biblie. Ar trebui să-i spunem Avram, pentru că numele lui nu fusese încă schimbat de Dumnezeu în Avraam. Din capitolul următor al cărții Geneza, Biblia își mută atenția de la istoria întregii rase umane, la un om pe nume Avram. Cu excepția Domnului nostru Isus Cristos, care a abandonat divinitatea pentru a deveni om, Avram a fost probabil una dintre cele mai importante ființe umane din istoria lumii, pentru că el a devenit patriarhul, nu numai al evreilor, prin fiul său Isaac, ci și al musulmanilor, prin fiul său Ismael (Mahomed a fost un ismaelit). Tot la fel, el a fost patriarhul tuturor credincioșilor, prin urmașul său Isus Cristos.

Citind mai departe în Geneza putem presupune că Avram probabil s-a născut în Ur, în Haldeea. Teritoriul haldeilor se afla în regiunea generală a Mesopotamiei, în ceea ce este Irakul modern; și orașul Ur, care a fost capitala lor, a fost aproximativ 250 de kilometri de orașul Babilon. În măsura în care pot fi urmăriți, haldeii sunt descendenți ai lui Sem, fiul lui Noe, și al fiului său Arpacșad. Avram, de asemenea, este un descendent al lui Arpacșad. Ar putea acest lucru să însemne că tatăl națiunii evreilor

a fost el însuși un haldeean înainte de a deveni un evreu?

În anii următori haldeii au ocupat și au condus întregul teritoriu al Mesopotamiei, precum și alte teritorii, și au făcut Babilonul noua lor capitală. Poate că, pentru noi, unul dintre cei mai cunoscuți conducători ai haldeilor este împăratul Nabucadențar, din epoca lui Daniel, mai mult de o mie de ani mai târziu. Sub conducerea lui întregul teritoriu al Mesopotamiei a devenit cunoscut sub numele de Babilonia, și, în consecință, în timp haldeii au fost cunoscuți ca babilonieni.

Poate că au avut o moștenire diferită, dar la fel ca babilonienii originali, și haldeii erau politeiști - ei se închinau la o mulțime de zei. Zeii au fost prezenți în întreaga lume, capabili să influențeze evenimentele naturale și cursul vieții umane. Erau zei pentru vreme, zei pentru recolte, pentru înțelepciune, fertilitate și lista continuă.

Este interesant de observat că, printre multitudinea de zei, multe națiuni, de asemenea, au venerat un Dumnezeu necunoscut. Apostolul Pavel, când se afla la Atena, a găsit un altar al acestui Dumnezeu necunoscut și a declarat că Acesta este Creatorul și Unicul Dumnezeu (Fapte 17:16-33).

Aici este lucrarea lui satan de a încerca să îi țină pe oameni departe de Dumnezeu. El a fost capabil să înșele popoarele prin introducerea unei multitudini de zei și idoli, astfel încât Adevăratul Dumnezeu a devenit doar unul dintre ei, și cu trecerea timpului a scăzut în importanță și în relevanță până la punctul în care El să dispară în obscuritate. Diavolul a fost capabil să înșele oamenii să se închine creației în locul Creatorului, și astfel să schimbe adevărul despre Dumnezeu cu o minciună și, în consecință, să fie supuși mâniei lui Dumnezeu:

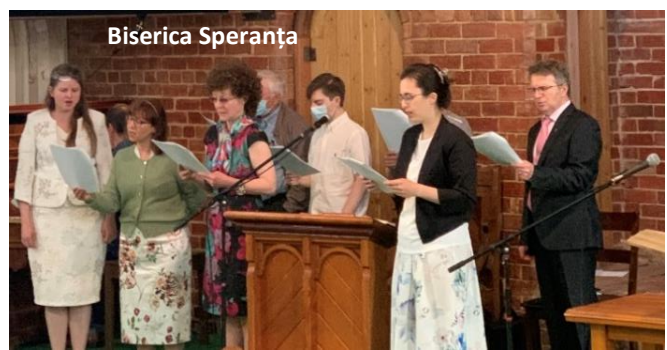
„Mânia lui Dumnezeu se descoperă din Cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care îndăușă adevărul în nelegiuirea lor. [...] S-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftelor inimilor lor, așa că își necinstesc singuri trupurile, căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin”. (Romani 1: 18, 22-25)

Într-o astfel de societate s-a născut, a crescut și a trăit Avram - un păcătos într-o societate idolatră. Și totuși Dumnezeu l-a chemat în starea în care se afla, iar Avram a ascultat chemarea lui Dumnezeu, a crezut, și-a schimbat stilul de viață și, în consecință, a fost binecuvântat și mântuit.

Dumnezeu vrea să-i mântuiască pe păcătoși, nu să-i condamne! Păcătoșii mari sau mici sunt toți la fel în ochii lui Dumnezeu. Un păcătos este un păcătos și noi toți ne găsim în această categorie, într-un grad sau altul. Indiferent cât de rea este starea noastră spirituală, dacă ascultăm chemarea lui Dumnezeu și ne punem credința și încrederea în El, atunci Dumnezeu ne va da vindecare spirituală tot așa cum i-a dat lui Avram. Mai întâi trebuie să avem credință în Dumnezeu, iar apoi să-L rugăm cu stăruință și să-L lăsăm pe El să ne conducă și să ne ajute pe calea Sa.

(va continua)

Crăciunul la Bisericile din Melbourne

„90% dintre bolnavi vin de la spitale, ceilalți 10% vin de la primării, poliție. Nu au unde să îi trimită. Sunt cazuri sociale. Atâta timp cât sunt relativ sănătoși pot să doarmă oriunde. Am avut oameni care dormeau sub poduri, în subsoluri de clădiri, în alte părți. Ieri a venit un domn care trăia în pădure. Cât sunt sănătoși se descurcă cumva.

Problema apare atunci când îi internează în spital. Foarte mulți cu degerături, mulți cu cancer, imobilizați la pat și atunci la externare cei de la spital nu știu unde să îi trimită, pentru că nu mai pot să îi trimită sub pod sau în pădure”, povestește Viorel Pașca.

Donatii pentru Misiunea Dumbrava se pot face în contul Revistei Speranța: Romanian Speranta Association Inc.
NAB, BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

AM SCRIS... CEVA... DIN TOATĂ INIMA

Dana Dobre

Avem astăzi atât clinici private cât și spitale de stat unde femeile pot merge să se controleze și să nască. Sunt programate la ecografii, iar medicii le asistă pe întreaga perioadă a sarcinii. Totul este sub control.

În urmă cu aproape două mii de ani Maria, însărcinată, și Iosif umblau de colo-colo, stingheri și năpăstuiți să găsească un loc de popas. Nu s-a găsit niciunul, toate erau ocupate.

Pentru Prințul Păcii s-a găsit doar un grajd amărât, ca să se poată naște. Da, Isus Cristos S-a născut într-o iesle. Maria și Iosif n-au cârtit. Noi cârtim azi că așternuturile nu miros suficient a coccolino, că ecografia n-a fost performantă și nu a putut depista exact sexul copilului.

Isus a avut ecografia Cerului. Cerul L-a asistat de sus, din slăvi, ca să vină pe acest pământ. Să ne mai dea încă o șansă. A venit ca o floare, și noi L-am dat retur străpuns de spini, piroane și durere.

Dumnezeu, iubirea absolută, a văzut cât suntem de slabi și L-a trimis pe singurul Său Fiu, ca să ne ia slăbiciunile.

Isus Cristos a coborât pe acest pământ păcătos pentru ca noi să putem urca într-o bună zi la Cer.

Evanghelia spune că Isus S-a născut, a trăit și a murit pentru noi, cei păcătoși. Și tot pentru noi, va veni a doua oară, ca să desăvârșească minunatul plan de mântuire.

Abia atunci vom înțelege pe deplin marea Lui iubire față de oameni, pentru care a suportat umilința și durerea...

...de la iesle până la Calvar. Amin.

Unde ești omule? Interviu cu păstorul Viorel Iuga

(continuare de la pag. 4)

Întrebarea este: Chiar mai credem noi într-un Dumnezeu Atotputernic? Se poate să fiu cumva în situația să nu-L dau voie lui Dumnezeu să lucreze. Nu cumva teama mea nu-L lasă pe Dumnezeu să lucreze minunile din generația noastră? Cu toții ne dorim un Dumnezeu care lucrează în prezent prin minuni; dar cum să mă scoată din groapa cu lei dacă nu am ajuns acolo? Cum să mă scoată din cuptorul aprins dacă n-am ajuns în cuptor? Noi nu dorim să ajungem acolo, dar Dumnezeu este suveran; să ne ajute să rămânem statornici lângă valorile credinței noastre. Și să facă ce va vrea El, căci El este suveran, El stă pe tron, El este Atotputernic.

Noi să avem grijă să nu facem greșeli și să rămânem mai aproape de convingerile biblice. Să nu punem preț pe poveștile și ideile noastre, pe tradiția noastră. Dar când vorbim despre o convingere biblică nu avem voie să o schimbăm pentru nimic în lume, indiferent cât de mare sau de mic va fi prețul. Ideal ar fi să ne unim în jurul Cuvântului, a familiilor care suferă, iar democratic, să ne unim în jurul valorilor democratice.

Păstor Gabi Izsak: Sunteți în primul rând părinte, sunteți bunic, sunteți păstor și președinte de cult, vă cerem un gând de final, un sfat pentru ascultătorii emisiunii „Unde ești omule?”.

Păstor Viorel Iuga: Cu bucurie vă spun că Biblia nu se schimbă, indiferent că o privești ca soț, tată, bunic, păstor sau președinte. Cuvântul lui Dumnezeu este același. Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru Sfântul Cuvânt și să-L studiem. Prețuiți prezența Duhului Sfânt în viața voastră, cereți înțelepciune. Cuvântul nu trebuie negociat, trebuie trăit în familie, în Biserică și în societate.

Când se apropie lupii, mieii au o singură șansă: să se apropie tot mai mult de Cristosul Cel viu și Atotputernic. Cristos este viu, El conduce istoria, El este pe tron și să nu uităm că toate lucrurile lucrează spre binele nostru. Ne încredem în Dumnezeu și nu vom fi lăsați de rușine niciodată. Amin.

RESTAUREAZĂ-ȚI ÎNTREAGA FIINȚĂ

FRAGMENTE DIN CARTEA „19 LECȚII DE LA COVID, PE CARE BISERICA NU LE POATE IGNORA” DE PĂSTOR NATI COSTEA

Isus, când l-a văzut zăcând și fiindcă știa că este bolnav de multă vreme, i-a zis: „Vrei să te faci sănătos?” (Ioan 5:6)

In urmă cu trei ani am primit un telefon din partea unei tinere mămică creștine care avea nevoie de consiliere. Printre primele întrebări pe care i le-am pus a fost să îmi spună ce își dorea mai exact. Apoi am întrebat-o doar: „Nu vrei să te faci bine?” Ea a zis: „Ba da, vreau, dar, totuși, nu. Aș prefera mai degrabă nu.” Și nu a vrut. Nu este ceva neobișnuit. Unii oameni nu vor să se facă bine și alții preferă să rămână așa cum sunt. Ei evită responsabilitatea care vine odată cu însănătoșirea, așa că preferă să păstreze o mentalitate de neputincios sau de victimă.

Bisericele noastre sunt pline de oameni care nu sunt bine. Este o realitate tristă. Câțiva sunt restaurați, în timp ce majoritatea rămân la fel. Multe Biserici au învățat să trăiască și să coexiste cu asemenea oameni, și fac orice efort să nu îi deranjeze prea mult, ținându-i sub un oarecare control. Pandemia aceasta ne conștientizează de o nouă realitate. Membrii Bisericii sunt afectați mental și emoțional de regulile restrictive, de posibilitatea de a-și pierde slujbele și afacerile și au nevoie cu adevărat de sprijin.

Biserica, de asemenea, se așteaptă la un aflus de oameni care, fiind profund afectați de izolare și de efectele secundare ale virusului, vor căuta un loc unde pot fi îngrijiți, iubiți și restaurați. Oriunde ai fi în lume, unii dintre cei care vor păși pragul Bisericii s-ar putea să fi suferit direct din cauza *coronavirusului*, fie că l-au contactat și au supraviețuit, fie că au pierdut pe cineva drag din cauza lui. Biserica trebuie să fie conștientă de această nevoie și să se ridice la nivelul chemării. Isus S-a atins de cei bolnavi.

MODUL LUI ISUS DE RESTAURARE DEPLINĂ

În timp ce mergea pe străzile Ierusalimului, într-o zi de Sabat, Isus S-a oprit la scăldătoarea din Betesda, un loc plin de oameni bolnavi, care căutau vindecarea. Erau acolo pentru că, din când în când, venea câte un înger și agita apele, iar cine ajungea primul în apă era vindecat. (Ioan 5:2-9) Un om care era invalid de treizeci și opt de ani aștepta să vină cineva să îl ajute să intre în scăldătoare când s-ar fi tulburat apele. De fiecare dată când ar fi vrut să intre, ajungea altcineva înaintea lui și era vindecat. El rata fiecare ocazie pentru că depindea de ajutorul altcuiva și nu avea pe nimeni.

Isus vine acolo și îl vede. El știa că bărbatul acela suferea de treizeci și opt de ani. Așa că Isus l-a întrebat: „Vrei să te faci sănătos?” (Ioan 5:6) Întrebarea aceasta pare puțin ciudată. Este chiar surprinzător. Nu ar fi trebuit să îl ridice Domnul Isus, să îl ducă în scăldătoare, să aștepte tulburarea apei și să îl coboare în apă? Sau, chiar mai simplu, putea să îl vindece. De ce îi pune această întrebare? Dacă cineva este flămând, îi dai mâncare; dacă cineva este însetat, îi dai apă. Nu îl mai întrebi dacă îi este foame sau sete. Această întrebare este profundă și necesită o cercetare mai amănunțită. De fapt, Isus întreabă

mult mai multe prin această întrebare. Ce l-a întrebat cu adevărat pe bărbatul acela?

1. Isus l-a întrebat pe bărbat ce dorea

Întrebarea lui Isus ne descoperă ceva important despre Dumnezeu și despre noi. Dumnezeu ne cheamă să ne examinăm dorințele. Ce vrem și de ce ne dorim acel lucru? Oare chiar ne dorim să fim vindecați? O parte din mine dorește să continue în rolul de victimă inocentă, care să dea vina pe alții că m-au ofensat sau rănit, sau că m-au ținut blocat. Unei alte părți din mine îi place să se plângă și să caute scuze, să arate cum părinții, partenerul sau copiii m-au dezamăgit și că aș merita mai mult de atât pentru că nu e vina mea. Aș fi putut fi bine, dar, din pricina acestor lucruri, sunt blocat de partea aceasta a scăldătoarei, cu vindecarea atât de aproape, fără să fiu capabil să fac vreo mișcare. Este o examinare sinceră, care pătrunde adânc în motivațiile noastre până găsim miezul dorinței reale. Și în timp ce mergem mai adânc și cernem dorințele mai mărunte, putem descoperi că noi dorim să fim plini de viață – viață în întreaga ființă.

2. Isus l-a întrebat pe bolnav dacă dorea o restaurare completă

Într-o altă traducere a Bibliei, această întrebare sună cam așa: „Vrei să fii din nou complet?”. Paralizia i-a afectat întreaga viață, nu doar corpul. Vindecarea trupului este importantă, dar este doar o parte a procesului. Isus știa că acel bărbat avea nevoie să fie restaurat complet. Isus putea aduce vindecare completă. El dorește să redea în întregime nu doar trupul, dar și sufletul – mintea și voința noastră. Așa că Isus i-a zis, „Ridică-te, ia-ți patul și umblă”. (Ioan 5:8) Poruncile erau clare. Ele cereau acțiune. Neputinciosul putea să aleagă să nu urmeze instrucțiunile și să rămână în aceeași situație de paralizat, sau să se ridice, să-și ia patul și să experimenteze restaurarea completă. Știm ce a făcut: „Și pe loc omul acela a fost vindecat, și-a luat patul și a umblat”. Extraordinar!

Multe misiuni și Biserici, în eforturile de a-i ajuta pe cei nevoiași și zdrobiți, modifică gradul de dependență și schimbă o adicție cu alta, aproape că încurajează dependența de ajutoare sociale, de milostenii, de îngrijire instituționalizată sau medicație. Întregirea pe care o avem în Cristos este rezultatul eliberării de orice fel de dependență și a umblării cu Domnul ca Sursa întregirii noastre. Restaurarea începe cu intenția lui Dumnezeu de a reface toate lucrurile după chipul Său. Și trebuie să fie centrată pe puterea transformatoare a lui Isus Cristos, prin care sunt restaurate toate lucrurile. Biserica trebuie să conștientizeze faptul că dacă nu se concentrează pe persoana lui Isus Cristos pentru o recuperare completă, toate celelalte misiuni, care deși sunt bine intenționate, vor fi superficiale. Isus are abilitatea unică de a restaura toate elementele vieții noastre. Când suntem zdrobiți și în

suferință, nu reflectăm imaginea Lui în noi. El vrea să ne restaureze complet, să întregască toate lucrurile.

3. Isus l-a întrebat pe bărbat dacă voia să fie responsabil pentru viața lui

Vrei să mergi mai departe cu viața ta? Vrei să te înalți spiritual? Vrei să progresezi emoțional? Vrei să îți fie schimbată gândirea? Vrei să te dedici întru totul lui Isus și să îl faci Domn al vieții tale?

Provocarea pe care o întâlnește acum Biserica este că majoritatea oamenilor nu vor să fie vindecați. Nu vor să primească vindecare cerească și ajutor divin la problemele lor. Nu vor să fie ajutați să iasă din slăbiciunea lor. Se simt confortabil în neajutorare și slăbiciune. Unii cerșesc atenția datorită slăbiciunilor lor și refuză să își asume responsabilitatea pentru viețile lor. Slăbănogul dorea să fie vindecat, dar nu putea să intre în apă. El a încercat toate variantele, dar îi lipsea această abilitate. El a renunțat. Nu a văzut nicio altă cale din punct de vedere uman. Așa că stătea resemnat la marginea scaldătoare.

Felul în care Domnul îl vindecă este remarcabil: „*Ridică-te, ia-ți patul și umblă*”. (Ioan 5:8) În primul rând, Isus îi cere omului să facă imposibilul: să se ridice. Să te poți ridica este nevoie de credință! A fost un cuvânt care a cerut acțiune. Dintr-odată bărbatul a crezut că poate sta în picioare și a stat. În al doilea rând, Isus elimină posibilitatea de a reveni la starea inițială și îi spune să-și ia patul: Adună-l, scutură-l; ai terminat cu viața aceasta. Măine nu te mai întorci aici. Scapă de patul acesta. Nu vei reveni la starea de neputincios. Nu are rost să te întorci în locul unde a făcut Dumnezeu minunea. Arde toate punțile. Și în al treilea rând, Isus așteaptă un succes continuu: să îl vadă umblând. Nu te aștepta să fii purtat. Acum poți umbla. Este timpul să devii responsabil pentru viața ta, umblă în noua ta identitate!

La fel ca acelui bărbat, Isus ți-a dat puterea să te ridici, să lași în urmă slăbiciunea ta și îți va da puterea să umbli în fiecare zi, să continui. Acum tu nu te mai uiți la trecători să te ajute – tu ai ochii ațintiți la Isus. Puterea Lui a lucrat în

tine și lucrează în fiecare zi. Cristos în noi este speranța noastră zilnică!

Unde îl găsește Isus mai apoi pe bărbatul acela? Bărbatul a mers la Templu pentru că Legea îi cerea să aducă jertfă. Uitați-vă cum îi vorbește Isus și cum sumarizează ceea ce i s-a întâmplat în timpul vindecării.

Dar cel vindecat nu știa cine este, căci Isus Se făcuse nevăzut din norodul care era în locul acela. După aceea, Isus l-a găsit în Templu și i-a zis: „*Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău*”. (Ioan 5:13-14)

În loc să îi spună direct, „*Nu mai păcătuiești*,” Isus a început cu: „*Iată că te-ai făcut sănătos!*”. Cu alte cuvinte: „*Ai fost reîntregit. Ce ai experimentat tu nu este doar vindecare fizică, ci și spirituală. Păcatele tale sunt iertate, ai fost spălat și curățat, iar acum ești un om nou. Totul este reînnoit în tine și reîntregit – trupul tău, sufletul și duhul tău*”. Odată ce ești conștient de această înnoire completă, de darul minunat al lui Dumnezeu pentru tine, fără niciun merit, Isus îți spune: „*Nu mai păcătuiești!*”.

Ultimul verset din această istorisire ne dă speranță pentru vremurile noastre. Isus încheie spunând: „*Tatăl Meu lucrează până acum și Eu, de asemenea, lucrez*”. (Ioan 5:17) Aceasta este una dintre cele mai puternice afirmații din Evanghelia lui Ioan. Secretul sensului vieții fiecăruia este să descopere ce a făcut Dumnezeu și să devină instrumentul Lui în acea perioadă a istoriei. Isus ne amintește că Dumnezeu lucrează de-a lungul istoriei, chiar și astăzi în timpul pandemiei. Iar Isus trebuie să lucreze cu Dumnezeu pentru a restaura întreaga lume.

Biserica este chemată azi să vadă ce face Tatăl și să facă la fel. Dumnezeu este la lucru și, ca atare, și Biserica ar trebui să fie la lucru. Dumnezeu restaurează întreaga ființă și noi ar trebui să fim instrumentele acestei restaurări.

Dacă vindecarea este importantă pentru creștinătate, atunci trebuie să îi fie redat locul ce i se cuvine în viața Bisericii.

Iar această vindecare trebuie să fie completă.

8-FEB-1945
21-NOV-2021

IN MEMORIAM

În 29 Noiembrie 2021 l-am condus pe ultimul drum pe acela care a fost soț, tată, bunic și frate al nostru în Domnul, Sretko Rașcovi.

Dorim ca și prin această grea încercare prin care Dumnezeu a îngăduit să treacă familia, Duhul Sfânt să cerceteze toată asistența prin întoarcere la pocăință a sufletelor care nu-L cunosc pe Dumnezeu cu adevărat.

Cu această ocazie Cuvântul Domnului a fost vestit cu putere de fratele păstor Dorel Brîndaș, păstorul Bisericii Baptiste Haru.

Domnul să mângâie și să întărească familia și pe toți cei apropiați.

La revedere, frate Sretko

Correspondent Nelu Albu

18

Crăciunul de la Timișoara

Petru Dugulescu

Plecat din depărtare Moș Crăciun
Venea din nou la noi pe-același drum,
S-aducă cu desaga din străbuni
Povești și jucării la pruncii buni.

Și mai ales povestea-adevarată,
Cea mai frumoasă care-a fost vreodată,
Cum Fiul Cel de Sus veni la noi
Și s-a născut în iesle între boi.

Dar s-a oprit aicea în Banat
Și-n săptămâna aceea s-a luptat
Cu moșul Nicolae cel nebun
Ce îl ura cumplit pe Moș Crăciun.

Căci ani de zile nu a acceptat
Să fie Moș Gerilă botezat
Și-acum voia să-i fure tolba toată
Dar mai ales povestea-adevarată.

Și-n duhul și puterea lui Irod
Trimise împăratul cel nerod
Soldați, dar nu romani ca și pe vremuri,
Soldați români dotați cu AKM-uri.

Să-mpuște chiar pe trepți de catedrală
Trăgând rafală-n plin după rafală
Copii cumiști și mame din cetate
Ce-un Tatăl nostru au spus și Libertate...

Efrata se mută în Timișoara
Și-un țipăt se auzi în toată țara
Rahelele-și plâneau durerea-n vânt
Căci fiii lor n-avură nici mormânt.

Acesta a fost Crăciunul cel mai trist
De când eram copil, de când exist...
Pe străzi cernite colindau năluci
Iar brazii îi tăiarăm pentru cruci.

Dar Pruncul n-a murit, nici Moș Crăciun
Ci anu-acesta iarăși e pe drum
S-aducă 'n loc de jale bucuria
Și pe Isus 'napoi în România

Amin

Colindă târzie...

DEULA, DEULA...

Lenuța Neacșu

N-o să înțeleg niciodată cum putea mama să hrănească o casă întreagă de copii dintr-o mână de mălai și câțiva cartofi... alimente precum laptele sau carnea fiind nu doar foarte greu de procurat în anii comunismului, dar și foarte costisitoare pentru familia noastră. Cu smântâna sau brânza de vaci mama se mai descurca cu țărani veniți în piață sau cu tanti Anica de la Gostat, căreia îi ghicea în bobi de porumb pentru borcanul cu „ceva” pus deoparte pentru mama (în fiecare an „îi cădea” că se mărită, dar tanti Anica tot nu se prindea). Să ai în casă mirodenii, stafide sau cacao era un lux pe care ni-l permiteam doar de Paște sau de Crăciun, când mama frământa cu mâinile ei cozonaci, starea de fericire sau mahnire fiind direct proporțională cu nivelul de creștere al cozonacilor după ce-i scotea aburind din cuptorul aragazului...

Vecinii care erau mai înstăriți, mai veneau la noi la ușă cu o pomană, spunându-i mamei ca o taină mare că s-a deschis o Casă de Comenzi, pe nume „Mercur”, unde puteai să comanzi alimentele cel mai greu de procurat, chiar dacă aveai pile la Alimentara. Numai că pentru a veni mașina de la Mercur, trebuia să dai o comandă serioasă, consistentă, de cel puțin câteva sute de lei, așa că mama pândea vecinii care comandau de la Mercur și apoi se ducea și ea la mașină și cumpăra o pungă de mălai sau de făină albă, ce avea în plus pe stoc domnu’ respectiv.

Într-o seară de vară, treceam printr-o foamete cumplită. Nu se găsea deloc ulei, ulei de floarea soarelui, și cel care se dădea la cotă la Alimentara se terminase de mult. Cu ce să facă mama mâncare dacă nu avea o picătură de ulei în casă? Așa se face că într-o seara am văzut-o pe mama, mai tristă ca niciodată, cum s-a aplecat în genunchi și-a început să plângă cu icnituri mocnite ca nu cumva să ne trezească pe noi copiii. Spre deosebire de alte dăți, când se ruga în românește, de data asta se ruga în țigănește și tot ce-am putut să aud printre suspinele ei era „Deula, Deula...janes Tu.. Doamne, Doamne, știi Tu...” Așa de pătrunzătoare erau suspinele mamei că eu, abținându-mă să nu plâng, mă întrebam supărată: cum de nu trimite Dumnezeu pe loc un înger să-i aline mamei suferința? Plângea o mamă cu mulți copii lângă patul lor, era puțin lucru pentru un Dumnezeu bun și plin de milă? La un moment dat am început să plâng în același ritm cu mama, fără să mă mai ascund, și mama, cum m-a auzit, m-a luat în brațe și mi-a șters lacrimile

- Da tu ce ai, draga mamii, de te-a apucat bocitu’ în miezu’ nopții?

- Păi... plâng că te-am văzut pe tine plângând, i-am răspuns, și mi-e așa de milă de tine... că dac-aș fi eu Dumnezeu, pe loc aș coborî la tine... de ce plângi mamă? E chiar așa de rău?

- Of, Nușica, draga mamii, apăi cum să nu fie greu, mamă, dacă nu se găsește deloc ulei, da deloc, deloc, parcă a intrat în fundu-pământului tot uleiul din lumea asta...

- Aha, păi și atunci ce te-ai rugat? am întrebat-o, să-ți aducă Dumnezeu ulei?

- Ei, nu mamă, cum

să-L ispitesc eu pe Dumnezeu cu așa ceva?

L-am rugat numai o pungă de mălai să cumpăr mâine de la Mercur și să fac o giandă să ne mai astâmpărăm foamea...

- Mie îmi place giandra, am spus, mai ales dacă pui un pic mai mult de zahăr... Dar dacă vine mâine Dumnezeu să-ți dea mălai, spune-i să-ți aducă și o pungă de pufuleți pentru Nușa ta, că o să fiu harnică și cuminte.

- Bine, draga mamii, mâncați-ar mama ochisorii tăi frumoși, hai dormi, că mama se mai roagă...

Am adormit în șaptele ei mărunte din care distingeam regulat un suspin prelung și cuvintele : „Deula, Deula, caringa te jau me acana...” - „Doamne, Doamne, unde s-o apuc eu acum?”.

A doua zi, am uitat de suspinele mamei când am văzut-o cu câtă putere freca rufele pe zolitor, și ce frumos le întindea pe sârma cu cârlige. Era veselă și zâmbitoare de parcă nu se întâmplase nimic cu o seară înainte. Pe la ora prânzului, toată ulița s-a adunat în jurul unei mașini pe care scria cu litere mari: MERCUR. Din ea a coborât un tânăr îmbrăcat cu tricou și blugi, ceea ce era o raritate. Mama a lăsat jos ligheanul cu rufele spălate și s-a dus și ea să vadă dacă poate cumpăra o pungă de mălai pe care o refuzase poate alt client. Eu m-am dus la gard să-l privesc pe băiatul acela atât de frumos, dar, fără curaj, mă ascundeam printre scândurile din gard și doar din când în când îndrăzneam să-l privesc... mama a așteptat cuminte până când cei care dăduseră comenzi consistente și-au primit marfa, apoi l-a rugat cu glas mieros pe tânăr:

- Mânca-ți-ar mama ochisorii tăi de băiat frumos, nu cumva ai vreo pungă de mălai în plus să ți-o cumpăr eu? Că n-am ce da de mâncare la casa asta de copchii care mi i-o dat Dumnezeu...

- Nu am, bre tanti, numai pe bază de comandă, altfel nu pot să-ți dau... nu pot... îmi pare rău.

- Dragu mamii, te rog din toată inima, nu mă lăsa, poate ai vreo pungă refuzată, poate e spartă și curge mălaiul din ea, o cumpăr așa, numai să mi-o dai, să fac o mămligă la copchii, că nu mai pot sârmanii de foame...

Băiatul s-a uitat la jalea cu care mama îl ruga și ceva în inima lui s-a mișcat, căci înduioșat de sărăcia în care trăiam i-a spus mamei:

- Păi de ce să vă dau una ruptă? Haideți că vă dau o pungă de mălai și văd eu cum mă descurc...

- Să trăiești dragu mamii, uite-acum mă duc în casă să-ți aduc banii, numai oleacă așteaptă.

Mama a zbughit-o pe poartă să aducă banii dar în viteza cu care a intrat nu a mai tras și poarta după ea și eu, care pândeam la domnul cel frumos, am rămas descoperită. M-am ascuns repede după o altă scândură din gard roșindu-mă toată... Băiatul, m-a văzut și m-a privit curios...

Aveam ciorapii rupți, sandale rupte, părul nepieptănat de câteva zile, și o rochie pe care o purtaseră două surori mai mari până să ajungă la mine... Precis l-a impresionat frumusețea mea de prințesă, mi-am zis în gând... Deodată a căzut cerul pe mine când l-am văzut cum se apropie cu pași mărunți de gard privind curios casa noastră săracă... El, tânărul cu blugi și tricou alb ca zăpada... A venit până în dreptul gardului, a privit spre geamurile sparte ale cocioabei în care stăteam, apoi s-a aplecat din genunchi și privindu-mă drept în ochi, m-a întrebat cu un zâmbet care m-ar fi făcut în alte circumstanțe să fug cu el până la capătul pământului...

- Cum te cheamă?
 - Pe mine?... Nușă?... am răspuns lăsând ochii în pământ. În clipa aceea, mama a ieșit din casă cu fața radiind de bucurie și cu banii în mână, numărând în palma băiatului până la ultimul bănuț, prețul pungii de mălai.
 - Să trăiești, dragule, să-ți dea Dumnezeu o femeie frumoasă să ți-o faci nevastă, sărut-mâna, bogdaproste că te-ai îndurat de mine... să trăiești, să trăiești...
 - Să trăiești și matale, tanti..., și s-a îndreptat spre mașină. Mama a închis poarta și dădea să meargă în casă când deodată, s-a auzit strigată:
 - Tanti, veniți puțin la mașină, să vă dau ceva...
 - Mie? Da nu, dragule, că nu mai am bani ...
 - Veniți, veniți, că e fără bani...
 Mama, uimită, a deschis iar poarta și s-a apropiat de mașina în care tânărul căuta zorit într-un sac. După câteva secunde a scos o pungă de pufuleți, din aceia galbeni, pufoși și plini de lapte praf.
 - Ia mata punga asta, să i-o dai la fata de la gard, Nușă...
 - Vai, da nu trebuia, să trăiești, bogdaproste, să fii sănătos... da' nu trebuia...
 Tânărul s-a urcat în mașină și a plecat grăbit lăsând în urma sa un nor de praf și pe mama care privea nedumerită la punga de pufuleți.
 - Ei na, Nușo, mamă... să mai spună vreodată cineva că nu ascultă Dumnezeu rugăciunea copchiilor... na, uite, ți-o trimis Dumnezeu punga asta de pufuleți, săruta-i-aș tălpile Sale sfinte, cum o ascultat el rugăciunea noastră și ne-o dat și mălai si pufuleți... tare ești bun cu noi, Doamne!!!
 Am privit cu bucurie punga cu pufuleți și, ca să mă dau mare, i-am căutat pe frații mei și le-am arătat punga de pufuleți: „Mi-a trimis-o Dumnezeu, direct din Cer, a băgat-o

în mașină la băiatul de la Mercur... puteți s-o întrebați pe mama dacă nu mă credeți... mi-a trimis-o Dumnezeu, direct din Cer...” Niciodată n-au avut un gust mai bun pufuleții ca aceia pe care i-am savurat bucată cu bucată, lăsând laptele praf să mi se topească prelung în gură, stând întinsă pe pat împreună cu frații mei. Mama mi-a adus de mai multe ori câte o pungă cu pufuleți pe care o îndesa în sacoșele cu zarzavat, strigându-mă de la locul unde mă jucam cu fetele:

- Nușă! Hai să-ți dau o pungă cu pufuleți!!
 - E tot de la Dumnezeu?
 - Direct de la El, răspundea mama.
 Fetelor care mă întrebau curioase cum de cumpără mama pufuleți direct de la Dumnezeu, le răspundeam plină de importanță:
 - Avem noi un secret, dacă-mi dați o păpușă să mă joc cu ea vi-l spun....
 - Îți dăm, îți dăm...spune-ne...
 - Veniți încoace, le spuneam pe capetele apropiate. Trebuie să spuneți cuvintele acestea în liniște, seara, când nu vă vede nimeni și dacă se poate să și suspinați sau chiar să plângeți... se spune : „Deula, Deula...”, și Dumnezeu vă va umple gurile cu pufuleți gustoși, plini de lapte praf, care vi se topecă în gură...

Și nu peste mult timp, lumea s-a umplut de pungi de pufuleți de parcă cineva, undeva... deconspirase secretul pe care, un timp, doar eu și cu mama mea îl știam! De atunci, de câte ori îmi dăruiește cineva o pungă cu pufuleți mă gândesc la rugăciunea spusă de mama în miez de noapte și la puterea pe care noi, oamenii, o avem de a deveni (nu doar de Crăciun) îngerii lui Dumnezeu. Știți... uneori, o banală pungă de pufuleți poate fi răspunsul la o rugăciune fierbinte rostită în miez de noapte de o mamă flămândă.
 Deula, Deula, ce mare ești! Și ce bun ești cu noi!

PS: Pentru cei care nu știu, giandă înseamnă un fel de mămăligă apoasă în care pui zahăr și o servești ca desert copiilor tăi. Se face ori de câte ori nu îți ajunge mălaiul de o mămăligă cumsecade!

La nevoie, punga de pufuleți poate fi înlocuită cu o pungă de mălai sau o mână de făină albă... cât să faci o turtă din ea, și-atât!

O bunică și-o copilă!

Eliana Popa

Într-un colț uitat de lume.. lângă podul dinspre moară,
O bătrână și-o copilă își duc viața-ntr-o căscioară.
Erau tare nevoiașе.. greu se descurca bunica
Își creștea cu multă trudă și iubire, nepoțica!

Dar necazul iute vine peste omul necăjit
Și fetița ei cuminte într-o zi s-a-mbolnăvit!
Tot a încercat bătrâna să găsească bolii leac,
Dar degeaba... că nimic nu se leagă la sărac!

A pornit plângând bătrână la un doctor la oraș
N-avea bani ca să-l plătească, dar a luat un colț de caș!
Însă doctorul îi spune: „ N-am cum să te-ajut bunica,
Până nu-ți aduci la mine, mai în grabă nepoțica!”.

Lacrimi i-au brăzdat obrazii că n-avea cum să o poarte
Pe fetița ei bolnavă la un vraci așa departe...
Dar mergând pe străzi buimacă, a văzut în fața sa
O biserică frumoasă... pe o stradă..., undeva!

A intrat privind sfioasă către sfinții din icoane
Și a-ngenuncheat bătrâna lângă câteva cucoane.
Ascultându-le bătrâna rugăciunea lor cea lungă
A-nceput cu voce tare să rostească a sa rugă:

„Dragă Doamne, sunt Maria, nepoțica mea-i bolnavă,
Zace-n pat de multă vreme... e slăbită și firavă.
Dacă poți Tu să o vindecî, mergi acum... iute... iute
Casa noastră-i lângă moara ce se află lâng-o punte!

Ai să vezi căsuța noastră cu pereții care crapă
Are găuri în șindrilă... e micuță și săracă....
Caută sub preșul roșu și ia cheia de la ușă.
Mergi, Te rog, să-mi vindecî fata! Fata mea ca o păpușă!

Să nu uiți! Când ieși din casă să pui cheia tot la loc
Ca să pot deschide ușa când o fi să mă întorc!
Gata, Ți-ai notat adresa?... iaca.. plec și eu la drum,
Mulțumesc, Mărite Doamne... mulțumesc încă de-acum!”.

O priveau rîzînd mărețe „cuvioasele” femei.
Zice una mai țăfnoasă: „Vai și-amar de ruga ei!”.
Dar bătrâna-și ia desaga și pornește către casă
Cu nădejde mare-n Domnul... nu le-aude sau nu-i pasă!

Și minune! Când ajunge și deschide grabnic ușa,
Nepoțica ei cea dragă cânta legănînd păpușa.
„Cum? Te-ai ridicat, micuțo? Vino iute la bunica!”.
Și degrab' îi sare-n brațe ca zvîrluga, nepoțica!

„A venit aici un doctor și m-a sărutat pe frunte.
Avea haine de lumină și în plete stele multe,
Și sub pletele-nstelate... precum crinul fruntea Lui!
Dar pe mâini avea, bunico, două răni adânci de cui!

Și mi-a spus cu voce blîndă, mîngîindu-mi talpa goală
Să mă joc iar cu păpușa, că nu mai sunt bolnăvioară!
M-a rugat să-ți spun și ție c-a găsit căsuța noastră
Și ai cheia așezată chiar sub preș, lângă fereastră.”

An old, and still new, message from Billy Graham

Where Was God?

Ahead of the New Year, famed evangelist Billy Graham offered words of encouragement for those who endured a difficult 2017 and said that while God allows hard times to come, He provides eternal hope through His son. In an advice column published by the Billy Graham Evangelistic Association, a reader asked the 99-year-old Baptist pastor to explain why God seemed so absent throughout the last year.

"I can't wait for this year to end. It's just been one problem after another, family sickness, a couple of deaths, financial issues, you name it. I begged God to solve them, but nothing happened. Where was God in all this?"

Graham first explained that the most important thing to remember is that

"God knew what was going on in your life, and He deeply cared about you, even if it didn't seem like it at the time. In the midst of a terrible time for God's people, the prophet Jeremiah could still say, 'His compassions never fail' (Lamentations 3:22)", he said.

The pastor said he wished he knew why God allows hard times to come to us - but admitted he doesn't fully understand.

"What I do know is that evil is real, and sometimes it seems to gain the upper hand, at least for a time", he said. "I also know that God knows all about evil and suffering, for His only Son, Jesus Christ, endured the suffering and death of the cross. But beyond the cross was the empty tomb, and because of Christ's resurrection, you and I can have hope - both, now and forever."

"When hard times come we can do one of two things", Graham said.

"We can either become bitter and turn against God, or we can turn in faith to Him, and find in Him the strength and hope we need," he contended. "Which will it be for you?"

As we anticipate the New Year, Graham encouraged readers to turn to Jesus Christ:

"Ask him to come into your life," he advised. "Then ask Him to give you His strength and wisdom as you face life's challenges. Remember: When we know Christ, nothing 'will be able to separate us from the love of God that is in Christ Jesus our Lord' (Romans 8:39)."

Dacă ne dai...

Valentin Popovici

**Dacă ne dai din bogăția lumii
Ne-o dă, Părinte, doar să ne-amintim
Că mult mai scump și mai bogat e cerul
Spre care zi de zi noi să tânjim.**

**Dacă ne porți spre culmi tot mai înalte
Și ne ridici pe drumul luminat,
Să nu uităm din ce adânc de chinuri
Și din ce groază Tu ne-ai ridicat.**

**Dacă la vorba noastră, prin credință,
Se-nfricoșează demonii-n abis,
Tu fă-ne mult mai mare bucuria
Că-n Cartea Vieții numele ne-ai scris.**

**Ne dai, Stăpânitorule Părinte,
Atât de mult, cât mult putem avea;
Din avuția noastră Tu ne-ajută
Să-ți dăm cu bucurie partea Ta.**

**Și nu lăsa ca-n clipe de ispită
Să ne oprim argintul sclipitor,
Când Tu ne ceri să Ți-l aducem jertfă
Să-mpodobești o „Sfânta Sfintelor”.**

**Dacă-n căldura blândă din căminuri,
În bogății, credința s-a uscat,
Mai cheamă-ne, trezește-ne la viață,
Și-arată-ne pământul nelucrat.**

**În urma Ta pe calea umilinței,
Și fermecați de-al cerului belșug,
Să părăsim și mreje și corăbii,
Și aurul, și boii de la plug.**

**Iar dacă faci ca întristări amare
Cu picături de jale să gustăm,
Să fie doar ca niciodată-n viață
Calvarul ce-ai urcat să nu-l uităm.**

**Dacă ne lași să așteptăm răspunsul
Când implorăm puternicul Tău braț,
Fă așteptarea noastră mai ușoară,
Dușmanul rău să nu ne prindă-n laț.**

**Dacă ne faci spectacol pentru alții
Și când ne lași de râsul tuturor,
Dacă rămâne jalea partea noastră,
Noi s-așteptăm răspunsul Tău cu dor.**

**Dacă ne lași pribegi din poartă-n poartă
Și ploile disprețului ne bat,
Fă să-nțelegem dragostea-Ți de Tată
Ce nici o vrabie flămândă n-a lăsat.**

**Dacă ne arzi ca aurul-n cuptoare,
Sau ne sfărâmi pe nicovala Ta,
Fă-ne să știm că ne iubești, Părinte,
Și valul rău atunci să nu ne ia.**

**Căci ne-ai chemat la lupta cea mai mare,
La cel mai aprig și-nclăștat asalt,
Și ne-ai ales să-ți răspândim Cuvântul
Pe drumul cel mai greu și mai înalt.**

**Și-n clipa grea și lungă de pe urmă,
Suflarea când abia o mai simțim,
Dacă cel rău ar vrea cu vreo ispită
În pragul noii vieți să șovăim,**

**Tu întărește-ne atunci credința,
Putere toarnă Tu în noi din plin,
Ca să ne contopim pe veci ființa
Cu nesfârșitul cerului sublim,**

**Și lasă ochii liniștiți să-nchidă
Obloanele pe geamul tulburat,
Ca-n glorie o poartă să-și deschidă
Palatele ce-aici doar le-am visat.**